

הלל הזקן

די צייט, דאס לעבען און ווירקען פון דינען
פרומען, געדולדיגען און קלוגען תנא.

פון

ת. א. מושקאט

פערלאג "עזרא"

ברדיטשוב

דרוק פון חיים יעקב שעצמיל

שנת תרנ"ט לפ"ק

פרייז 8 קאפ'

198.5

כ"ו
26665 הלל הזקן

די צייט, דאס לעבען און ווירקען פון דיזען פרומען געדולדיגען
און קלוגען תנא.

פון

ח. א. מושקאט

פערלאג „עזרא“

ברדיטשוב

דרוק פון חיים יעקב שעפטיל

שנת תרנ"ט לפ"ק

АЪДУШКА ГИЛЕЛЪ
его жизнь, характеръ и учение

Соч.

Х. А. М у ш к а т а

Издание „Эздры“ Бердичевъ

1899

Дозволено Цензурою Кіевъ, 12 Января 1899 года

Бердичевъ, Лито-типографія Я. Г. Шефтеля

אין דער יידישער געשיכטע געגענגענען מיר א מערקווירדיגע ערשיינונג.
שטאנדיג ווען מיר האבען זיך געפונען אין א קריטישער לאגע ווען די צרות
און נויטה האבען זיך ווי שווארצע וואלקענס אנגערומט איבער אונזערע
קאפ און אויג פונקטער געמאכט אין יעדער ווינקלע - אין אַזעלכע צייטען
פלעגט אויג מיט א מאל אויפשיינען אלעכטיגער שמערן און דערלייכטען
אונזערע אויגען. בדי מיר זאלען זיך קאנען ארומקוקען, וואו מיר געפונען
זיך און אויף וועלכען אופן מיר זאלען זיך רעטען פון אונזער שטעקליכער לאגע.
דער דאזיגער לעכטיגער שמערן איז ביי אויג שטאנדיג געשטאנען פון
אין איינציגער פערזאן פון איין מאן, וועלכער האט דורך זיין גרויס פרום-
קייט, עניויות און געטריישאפט צום פאלק, פערדיענט דאס ליעבשאפט פון
דער גאנצער גאצע, און מיט זיין חכמה און הויכען פערשטאנד גוט איי-
געזעהען ווי אזוי אויסצוהווען הילף פאר זיין פאלק אין יעדער פערלעגענהייט.
אזא לעכטיגען שמערן, אזא וויכטיגען גרויסען מאן האבען מיר יודען
זעהר נאמדיג בעדארפט מיט הונדערט יאהר פריהער, פאר דעם חרבן בית
שני. מיר האבען דעמאלט איבערגעלעבט זעהר א שלעכט שטיקעל צייט,
זעהר ביטער געליטען, דעמאלט האט אויג אנגעהויבען שיינען, צווישען די
איבעריגע גלאנצענדע שמערן, די בעריהמטע יידישע מאנער, וועלכע האט
האט אויג בעשערט אין יעדען דור - דער בעוואוסטער פרומער און קלוגער
מאן הלל, וועלכער איז אויג בעקאנט מיטן נאמען: "הלל דער אלטער"
(הלל הזקן), אדער הלל פון בבל (הלל הבבלי). מיט זיין לעגענס-געשיכטע
וויילען מיר דא דעם לעזער בעקאנט מאכען.

אנגעבוירטיגער - גערך 145 יאהר פאר'ן חרבן בית שני - איז ער געווען
פונ'ם לאנד בבל און האט געשטאמט פון די דארטיגע גראסע מיוחסים.
פון דער מוסערס צד איז ער ארויסגעקומען פון מלכות בית דוד. דאס גרויסע
ליעבשאפט צו זיין הייליגען פאטערלאנד, ארץ-ישראל, און גאד מעהר, דער
גרויסער שם פון די צוויי גרויסע געריהמטע לייט, שמעיה און אבטליון, די

ראשי סנהדרין אין ירושלים, ביי וועלכע ער האט געוואלט לעשען זיין
 פֿרעגערדיגען דורשט צו תורה און חכמה, האבען איהם, ווי א מאגניט, גע-
 צויגען צו דער הייליגער רעזירענץ, וויהין ער איז אנגעקומען זעהר אַרעם
 און אפרומה געלד און און א שום מיטעל צום לעבען.

ער האט נאך געהאט ארייבען ברודער מיט דעם נאמען שבתא ,
 ביי וועלכען ער האט גערעכענט צו געפונען שטיצונג אזוי, אז ס'ע זאל איהם
 וועניגסטענס נישט פעהלען אויף קיין לעבענסמיטעל. פֿרי ער זאל זיך קאנען
 אין גאנצען איבערגעבען צום לערנען, און א שום איבערשלאג. נאר דער
 רייכער ברודער איז תמיד געווען פֿערנומען אין זיינע געשאפטען און האט
 זיך אויפן ארעמען ברודער הלל, וועלכער איז דא געקומען נור תורה לער-
 נען, וועניג וואס אומגעקוקט. הלל האט דעריבער ביי זיך געפועלט, אז
 ער זאל פון זיין רייכען ברודער נאר נישט נהנה זיין, און האט זיך בעסער
 געשאפטיגט מיט וואס ער האט נור געקאנט, אזוי צו האבען זיין אויסקומעניש
 און לעבען מיגע פֿפֿוי, פון אייגענער מיה. זיין טאגליכער פֿערדיענסט איז
 אייגענטליך געווען זעהר וועניג, און דערפון האט ער נאך געמוזט אראפ-
 געבען האלב דעם שטש פונם בית המדרש פֿרי זיינע מיהדען זאלען פאר
 איהם זיין אפען צו געדער צייט; נאר ער איז מיט זיין לאגע פֿונדעסטוועגען
 זעהר צופריעדען געווען און האט זיך קיינמאל נישט געקלאגט אויף זיין אַרעם
 לעבען. ער פלעגט נאך אנדערע וועלכע זענען געווען אין זיין שטאנד ,
 טראסטען מיט הייד, צוגעבען מוסה און האפענונג, פֿערויכערענדיג אז דער,
 וואס לערענט תורה אין אַרעמקייט העלפט איהם גאט דערנאך צו לערנען זי
 אין גרויס גשירות.

וועגען זיין גרויס לעבשאפט און איבערגעבען זיך מיט לייב און
 לעבען צום לערנען דערצאהלט אונז די פֿאלקס־לעגענדע אזוי:

איינקמאל, אז הלל האט נישט געהאט צו בעצאהלען, ווי געוואהנליך,
 דעם אויפֿגעהער פונם בית המדרש פארן אריינגאנג, און די מיהר איז געווען
 פאר איהם פֿערמאכט, איבער וועלכען האט נישט געקאנט אריינגעהען לערנען.
 נאך זיין שטייגער, איז ער ארויף אויפֿן באך פונם בית המדרש, און זייענדיג
 ביים באך־בענסטער האט ער זיך איינגעהארט צום לערנען פון די ראשי

סנהדרין אין בית המדרש. ס'איז דעמאלט גראד געווען אויפגערטאג, ס'איז געווען א שטארקע קאלט און ס'האט געשאטען א גרויסער שגעע; הלל איז אבער געווען אזוי פערטיעפט אין דער תורה צו וועלכער ער האט זיך איינגעהארט, אז ער האט גאר נישט בעמערקט, וואס ארום איהם מ'הוט זיך, און ווען מע זאל איהם גראד נישט געווען בעמערקען, וואלט איהם דער שגעע געווען אין גאנצען פערשיט און ער וואלט געווען דערפריירען געווארען פון קאלט.

די ערשטע און בעסטע לעהרער, ביי וועלכע ער האט געלערענט תורה, זענען געווען די צוויי גרויסע געלערענטע, שמעיה און אבטליון. די ראשי סנהדרין אין זיין צייט, ביי וועלכע ער האט אויך געלערענט פיעל חכמות און שפראכען. יעדער ווארט, וואס ער האט ביי זיי געלערענט איז ביי איהם געווען אזוי מ'הייגער, אזוי אפגעהיט, אז ווען ער האט עפעס גאכ-געזאגט פון זייערמ'וועגען, האט ער עס גאכגעזאגט פונקטליך מיט דעם לשון און אויסדריק, ווי ס'איז ארום פון זייער מויל, נישט מ'שנה צו זיין, חלילה אויף דאס מינדסטע.

אסך יאהרען האט ער פערבראכט מיט לערנען תורה און חכמה אין גרויס ארעמקייט און בחקות. וועגען זיין ארעם לעבען פלעגט מען אפט שמועסען אין בית המדרש און זאגען, אז אויף יענער וועלט וועט ביי דעם בית דין של מעלה קיינעם גאר קיין פערזאנטלעכע נישט זיין, אז מ'האט נישט געקאנט לערנען קיין תורה איבער ארעמקייט, ווייל מע דארף שוין נישט קיין גראסערען ארויממאן, ווי הלל און פונדעסטוועגען שטערט עס איהם גאר נישט צום לערנען. זיין גאמען, אלס גרויסער, פרומער געלערענטער און קלוגער מאן האט געשטייגט אלע מאל האבער און האבער אזוי, אז ווען די שטעלע פון אנשיא אין די סנהדרין איז לעדיג געווארען, איז קיין אנדערער נישט געווען וי צו פערטרעטען א חוץ איהם.

צו פערטרעטען די גרויסע שטעלע פון אנשיא אין די סנהדרין אין יענער צייט האט געקאנט פאהיג זיין נור אמאן, וועלכער בעזיצט יענע זעלטענע אייגענשאפטען, מיט וועלכע נור איין הלל אליין האט זיך אויס-געאייבענט. אזא הויכע מדרגה פון אפגעהערציגקייט, עניויות, סבילות און

מענטשענליעכע, ביי וועלכער הלל האט געהאלטען, קאן זיך נור געפונען
 ביי אמענשען אאויסנאהם, וועלכען די פארזעהונג (השגחה) שיקט אראפ
 צו אזא צייט, וועלכע געטהוט זיך אין אזא פארשויב, און דער דאזיגער
 וועלטענער פארשויב פאר יענער שלעכטער צייט איז געווען אונזער גרויסער
 תנא הלל.

מיר זעהען פמעט אין אלע צייטען, אז ווען אפאלק איז בעשערט צו
 פערלירען זיין פרייהייט און אנשטאט צו פיהרען אפריי לעבען פאר זיך אין
 זיין אייגען לאנד, מוז עס נעמען אויף זיך דעם שווערען יאך פון אנוילד
 פרעמדען און דער גאר אין גאנצען איהם אפטרעטען דאס לאנד – אז
 שטאנדיג הויבט זיך אן דער אומגליק פון מחלוקת און שטרייט צווישען די
 אנפיהרער פונ'ם פאלק, דאס פאלק צוטהיילט זיך געוואהליך אויף פארטייעס
 וועלכע שטרייטען מיט גרויס שגאה איינע אקעגען דער אנדערער, דאס לאנד
 ווערט פול מיט בלוט און רציחות איבער דער מאס, קיינער וויל דעם
 אנדערען נישט נאכגייענען, נישט מותר זיין פון זיינס אויף דאס מינדסטע,
 און זוכען זיך הילף ביי אנדערע פאלקער, דאס פרעמדע פאלק קומט זיך
 מיט אפרומער מאסקע אז ער מיינט נור איינצושטילען דאס מחלוקת און
 צו בריינגען שלום אויף דער וועלט, אבער קוים שטעלט ער נור אריין אפוס
 אינ'ם לאנד, ווערט ער שוין דארט אנאנצער בעל-חבית, ס'איז שוין פון
 איהם ניט פטור צו ווערען אזוי, אז מע מוז, צו לעצט, דאס לאנד פאר
 איהם אפטרעטען.

דאס געמליכע האט זיך, צום בעדויערען, אין יענער פינסטערער
 צייט אויך געטראפען מיט אונזער פאלק יודען, עטליכע הונדערט יאהר
 דאבען שוין יודען ווידער געהאט געלעבט רוהיג, געלעבט אין זייער לאנד,
 ווי אפריי וועלטשטענדיג פאלק, און זינט ס'האבען רעגירט די מלכים פון
 דער בעריהמטער פאמיליע חשמונאים האבען זיי שוין גאר ניט געוויסט פון
 קיין עול פון פרעמדע פאלקער, די דאזיגע געלעכע צייט האט זיך אבער
 מיט אמאל אנגעהויבען אויסצולאזען, דורך א שטערקליכען שטרייט צווישען
 די צוויי ברודער הורקנוס און אריסהובל, די לעצטע פון די חשמונאים, וועלכע
 האבען געטהאן אלערליי התפעלות, איינער דעם צווייטען פונ'ם וועג אפ-

צוראמען אין אליין רעגערען. גענוג יודיש בלוט איז אין דער דאזיגער קהילה פארנאמען געווארען. געדער פון זיי האט געזוכט הילף ביי זיימיגע פרעמדע פאלקער, וועלכע האבען זיך מיט פערזענליכען גענוצט מיט דעם געלעגנהייט, זיך אריינצומישען אין יודעשע אינטערעסען, עס פערשטעהט זיך, גיט לשם שמים, גאר פשוט צו ליעב זייערע אייגענע נוצען:

אויסגעלאזט דערפון - האט זיך גאר, אז נישט הורקנוס איז נישט אריסחובל זענען געבליעבען קאניגען איבער יודען. אבער גאר אנאגעהער אפילו נישט אין גאנצען אפרעמדער, אבער דאך אפרעמדער: דאס איז געווען הורדוס, וועלכער האט געשטאמט פונם פאלק אדום איז געווען ס'איז געראמען דורך ערמה זיך אינטער צו חנפגענען צו די חשמונאים איז חתונה האבען מיט דער געריהקטער מרים די חשמונאית.

הורדוס איז געווען זעהר אשליכטער מענטש, פאלש און חיטער, זיי א פוקס, איבערגעגעבען מיט לייב און לעבען צו די בלייביגע יודעשע פיינט, די רומים. ביי איהם איז העכט געווען, אז מיינען יודעש בלוט זאלען זיך גיסען פאר זיינע אויגען, אבי דורך דעם קומען צו זיין ציעל. די גאנצע פאמיליע פון זיין פרוי מרים האט ער אויפגעבראכט פון דער וועלט ביי זיינעם, פרי קיינער זאל איהם גיט בלייבען שטעהען אין וועג צו דער מלוכה. נישט דא איז דאס ארט צו פערשייבען אלסדינג, וואס דער דאזיגער אביר האט איבערגעמיהן אינ'ם לאנד יהודה, מיר וועלען גאר אין קורצען דערזעהלען, אז נאך פיעל בלוט - פארניסען און מיט דער הילף פון די רומים איז ער מיט גוואלד געווארען מלך איבער יודען. מען קאנן זיך לייכט פארשטעלען די גרויסע שנאה, וואס דאס גאנצע יודעשע פאלק פון גרויס ביז קליין האט געטראגען אין הארצען אויף דעם דאזיגען מיראנישען און פארנאמען קעניג הורדוס. און ווען נישט שמעיה און אבטליון, וועלכע האבען גאר דעמאלט געלעבט און וועלכע האבען מיט זייער קלארען און גוטען פערשטאנד איינגעזעהען, אז ס'איז שוין אפערפאלענע זאך, אז נישט גאר מען וועט דער צו גיט העלפען, גאר מען קאן זיך אסאך ארגער מאכען - ווען נישט זיי זאלען זיך דעריבער געווען בעמיהען איינצושטילען דאס פאלק און איינריידען, צו טראגען מיט געדולד דעם שווערען עול פון זייער

שָׂרַעְקְלִיכֶען קאניג, פון וועלכען ס'איז שוין אונטאגלעך זיך צו בעפרייען—
ווען גיט די דאזיגע צוויי גרויסע לייט, די ראשי סנהדרין, ווער ווייסט
וואס מען וואלט פון איהם נאך געווען אויסגעשטאנען. ער וואלט זיכער געווען
אמאל געמאכט, חלילה, פונם גאנצען יודישען פאלק, ס'זאל פון דעם
קיין זכר גיט בלייבען.

אין די פינף און צוואנציג יאהר צייט וואס שמועה איז אבטליון געגען
געווען די ערשטע אין די סנהדרין, איז וויער מיה גיט געווען אומזיסט. ווי
האבען דערלאנגט וויער ציעל, צו בערוהיגען דאס פאלק, ס'זאל נישט קומען
צו קיין אינגעפריערענהייט און צו קיין בונט. בעזונדער איז ווי געראטעו
ווייכער צו מאכען דאס מיראנישע הארץ פון הורדוס'ן און איהם אריינגעפירן
אחשק צו געפאלען דעם פאלק דורך גוטע מעשים, צווישען וועלכע ס'איז
אויך געווען די אונטערנעמונג איבער צו בויען דאס בית המקדש, וועלכעס
ער האט אויפגעשטעלט אויף א פיעל שאנערער ארט, ווי דאס פריהעריגע.
שמועה און אבטליון געגען אבער ענדליך געשטארבען און מיט דער צייט
האט זיך צוריק אנגעהויבען ארויסווייזען די שגאה צווישען דעם פאלק און
הורדוס'ן, ער האט וויעדער אנגעהויבען ארויסווייזען א זעלבע גרוואמע
מאדערייען, וועלכע האבען ווידער דערנועקט א שרעקליכע פערהאסונג
צו איהם אינעם הארצען פונם גאנצען פאלק. פון דער גאנצער פאמיליע
חשמונאים, וועלכע איז אינגאנצען געגאנגען פון דער וועלט, דורך זיינע רוצחישע
האנד, זענען נאך לעבען געבליעבען צוויי נפשות, א מוטער מיט א טאכטער,
מרים זיין פרוי און איהר מוטער אלכסנדרה. הורדוס האט זיי צו לעצט אויך
גיט פערשוונט און האט זיי אויך אומגעבראכט, אחוץ פיעל אנדערע פון די
פארנעמסטע לייט פונם פאלק, אזא אכזריות האט שוין געקאנט ארויספריינגען
דאס פאלק פונם געדולד און עס אויפהויבען ארויסצושטרעקען א קעגען איהם
מיט אלע כחות, ווען אויך וויסענדיג פאראויס, אז מען וועט דער מיט
נאר גיט אויספירען.

צו פערהויבען דעם דאזיגען בונט, וועלכער וואלט זיך געוויס זעהר
מרוערט אויסגעלאזט, איז נאר אין שטאנד געווען אזא פארשוין, וועלכער
האט געהאט דאס צומרויען פונם גאנצען פאלק, און איז געווען בעשענקט

מיט די אלע גוטע מדות, ווי גנוות, סבלנות, און מענטשענליכע, מיט וועלכע שמעיה און אבטליון האבען זיך האכט אויסגעצייכענט און דורך וועלכען זיי האבען פֿערהיט דאס וואַלק פון אומגליק אין זייער צייט. און אזא גאטליכער פארשוין צו דער רעכטער צייט איז דענמאלט געווען זייער ערשטער און בעסטער תלמיד הלל. וועלכער האט געפונען אלס ערשטען הייליגען חוב פאר זיך, ביי אים זיין פערטרעטען די שטעלע פון אנשיא אין די סנהדרין, איינצופליסען אינ'ם פאלק סבלנות, שלום און ליעבשאפט איינער צום אנדערען, ביי יעדען געלעגנהייט, וואס איהם איז גאר געקומען צו דער האנד.

ווי מיר ווייסען, איז דאס גאנצע פאלק דענמאלט געווען זעהר אויף-געבראכט אקעגען הורדוס און איז גרייט געווען ביים קלענסטען געלעגענהייט מורד זיין אין איהם און זיך בעפרייען פון זיין יאך. דארויף האט אונזער קלוגער פנא הלל געציעלט מיט זיינע ווארטער צום פאלק און זיינע רעדען: "אם אין אני לי" - ווען איה אלליין וועל מיר נישט זעהען אויסצו-העלפען פון מיין נויט, "מי לי?" - ווער דען וועט מיר העלפען? "וכשאני לעזמי" - גאר אז איה געברעכען מייןע קרעפטען, "מה אני?" - וואס האב איה ביכולת צו טהון, זיך צו העלפען? אין די ידאזיגע קורצע ווארטער האט ער געניעבען דעם פאלק גענוג צו פערשטענהען, אז מיט הורדוס, וועלכער האט מיט זיך צו הילף די שטאהקע מאכט פון די רומים, איז דערנווייל גאר נישטא וואס צו מאכען. גאר סע וועט אָבער קומען א צייט אויף איהם אויף און ער וועט סוף פֿל סוף אליין האבען די כפֿלה, ווארום: "נגיד שקא" - דער וואס שטרעכט זיך צו געקומען א גאמען "אבד שמיה" - דער פערליערט זיין גאמען "ודאשכמש בתנא" - און דער וואס בענוצט זיך מיט דער מלוכה קרוין, וועלכע קומט איהם גאר נישט-"חלף", דער וועט אומ-קומען פון דער וועלט. ער האט דערמיט בייטלעך פארגעזאגט אויף הורדוס, וועלכער האט אומגעבראכט די גאנצע פאמיליע חשמונאים, בדי די מלוכה זאל אויף עבוג בלייבען גאר פאר איהם און זיינע קינדער - אז דער סוף וועט זיין, אז זיין גאמען, וועט אויך נישט לאנג געדויערען אינעם וועט אין א קורצע צייט ארום אומגעבראכט ווערען פון דער וועלט.

הלל האט איינקאל דערנעקען שווימען אויפ'ן וואסער אקאפ פון א-
דערטראנקענע מענטשען. דאס דאוונע האט אלע, וועלכע זענען דערפון
געשטאנען, דערמאנט אין דעם מערדענדי פון הורדוס'ן, וועלכער האט איינ-
מאל פערבעטען צו זיין צו נאכט זיין שוואגער אריסהובל, דעם לעצטען
פון גדול פון די חשמונאים, אונגעהענדיג מיט איהם זיך באדען, געהויבען
זיינע דיענער, ווי זאלען איהם שטולערהייט דער מראנקען אונד פרי צו שטילען
דאס געפיהל פון נקמה, וואס ס'האט זיך געוועקט ביים פאלק, האט הלל
זיך געווענדעט צום שווימענדיגען קאפ מיט די ווערטער, "על דאמפת
אמפוד" גענוים ווייל די האסט עמיצען אנדערש דערמאנקען, דעריבער
האט מען זיך דערמאנקען, "וסוף מטיפה וסופון" - אונד דער סוף פון די, וועלכע
האבען זיך דערמאנקען, וועט זיין אז ווי וועלען אויך דערמאנקען ווערען.

אויך אין בית המקדש, ווען דאס גאנצע פאלק פלעגט זיך צונויפקומען
אום סבות אויך שמחת בית השואבה, פלעגט הלל אויך נישט אנטקלאנען
דאס געלעגענהייט צו בערהויגען אונד איינצושטילען דאס פאלק, אז ס'ע זאל
צופריעדען זיין מיט זיין גורל אונד פלעגט זיי זאגען: "אם אני פאן" - ווען דער
"איד" איז דא, "הכל פאן" - איז אלעס דא, "ואם אין אני פאן" - ווען אבער
דער "איד" איז נישטא, "מי פאן" - ווער וועט דא זיין? - ד. ה. ווען דאס
פאלק וועט האבען דאס רעכטונג, ווענען זיין "איד" ווענען זיך אליין, אז אין קעפ-
מען צו מריע אונד מלחמה איז עס צו שוואך, אונד וועט בעסער שטיל איבערמאנקען
זיינע צרות ביי א בעסערער צייט, דעמאלט קאן נאך אלסדינג קומען אויף א
לאד אונד מען זאל זיך דא נאך אמאל מיט גרינגערע הארצער פרייען, פער-
קעהרט אבער, אז דאס פאלק וועט גיט גוט בערעכנען זיין "איד" ד. ה.
זיינע קראפטען אונד וועט וועלען זיך אונטער געהמען אעלעכס, וואס איז איהם
איבער זיינע פחות, דעמאלט קאנען מיר נאך, חלילה, פערליעקען אויך
דאס, וואס מיר פערמאנען א צינד.

אונד בכלל פלעגט ער אפט זאגען, אז מע בארף גערען מענטשען
בעמבראכטען פון דער גוטער ווייט, אונד ווען מע זעהט פון עמיצען עפעס אנ-
עולה, א מעשה-דע, זאל מען איהם נישט דן זיין אונד בעשולדיגען, עה דער
מאין אליין געפרובט געווארען דערמיט אונד מאין נישט געשטאנען ביי דעם

אייגענעם נסיון. ווערער קאן, גאך ווין מייננדיג קיין מענש אויף דער
נועלט נישט זיךער ווין מיט זיך אליין, אז ווייל ער וועט לעבען, וועט
ער קיין שום פעהלער גיט בעגעהען, און דעריבער דארף מען ליעב האבען
זיךערען מענשען און וואס נור פאר זיך איז גיט ליעב טאר מען דעם
צווייטען נישט טהון.

פאר מחלוקת האט ער זיך געהיט ווי פאר פיינער. בכלל נישט צו קומען
צו קיין מחלוקת, פלעגט ער בעסער מכבד-וויין ווין דעה, אפילו פאר אייגענערען
און קלענערען פון זיך. נור שלום פלעגט ער שטאנדיג פערלאנגען פונם
פאלק: מע זאל ליעב האבען שלום, און זיך נאכיאנען גאך שלום, אז ער
פלעגט דערהארען אין גאס אנגשריי פון קריגע פלעגט ער זאגען, אז ער
איז זיךער אז דאס איז גיט ביי איהם אין דערהיים, ווייל ער האט גוט גע-
קאנט זיינע ברייטער אז ווי ווייסען צו היטען דעם שלום, צו וועלכען ער
האט זיי געוואהנט און וועלכער איז ביי איהם אזוי טהייער געווען.

סע ווייזט אויס, אז אין ווין צייט זענען אויך ווי אין היינטיגע דורות,
געווען אסאך אזויגע וואס האבען וועניג וואס געהאלטען פון תורה לערנען,
דער עקר איז ביי זיי געווען פרומקייט, פראווען חסידות: א מעגען א זעלבע
פלעגט ער שטאנדיג זאגען: „אין בור זאט חטא“ - קיין גראבער יונג, וואס
לערענט קיין תורה, קאן גאר נישט אפגעהיט זיין פון זינד, זאל עס
הארץ חסיד - און קיין עס הארץ קאן קיין חסיד גיט זיין, צו זעהענדיג ווי
סע געהט צו ביי פיעל מלמדים מיט זייערע תלמידים, אז ביי יעדער קלענסטער
זאך ווערט דער מלמד אונטערגעצונדען פאר פערס, און סע זענען דא פיעל
תלמידים, וועלכע שאמען זיך איבערצופראגען דאס וואס זיי פערשטעהען
נישט ביים ערשטען אדער ביים צווייטען מאל - פלעגט ער שטאנדיג זאגען:
„לא הבישן למד“ - דער וואס שאמט זיך, וועט קיינמאל גיט קאנען לערנען,
זאל הקפדן מלמד - און דער וואס ווערט ביי יעדער זאך באלד אויפגע-
בראכט, דער קאן און טאר קיין מלמד גיט זיין.

ווי עזרא אין זיין צייט, אזוי האט אויך הלל אויפסנייע ערקלארט
און געמאכט בעשטימטע קללים (מדות) דורך וועלכע די געזעצען פון דער
תורה און איהרע מצות זאלען ערקלארט ווערען. פרי די תורה זאל גיט זיין

ווי הפּער ביי יעדען אין דער האַנד צו ערקלאַרען זי נאך זיין סבאָראַ.
הלל האט אויך מתקן געווען פערשידענע פקנות, וועלכע דאס יודישע
לעבן אין זיין צייט האט געפאדערט, אזוי אז זיי זאלען נישט זיין דער-
ווידער אַקעגען די געזעצן פון דער תורה. אזוי האט ער איינגעזעהן אז
די מצוה פון שמטה, וועלכע בעפרייט יעדען בעל-חוב צו בעצאדאלען וועמען
ער איז שולדיג, און מע מאַר איהם אפילו נישט מאַנען, דעסגלייכען דאס
געזעץ, אז איינער פערקויפט דעם אנדערען אַהוי אדער אפערד האט דער
פערקויפער דאס רעכט אין פערלויר פון אַבעשטימטער צייט זיין נחלה צוריק
אויסצוקויפן, ד. ה. אַפגייעפן דעם קונה צוריק זיין געלד און דאס הויז
אדער דאס פערלד זאל וויעדער געהאקען צו איהם - די דאזיגע צוויי געזעצן
שטערען זעהר דאס לעבן פונם פאלק. דאס געזעץ פון שמטה שטערט אין
גאנצען דעם קרעדיט צווישען יודען: קיינער וויל דעם אנדערען נישט ליידיען
אַפרושה, ווייל מע ווייסט דאך, אז קוים וועט אַנקומען שמטה, וועט דאס
געלד פערפאלען ווערען. דעסגלייכען איבער דעם געזעץ וועלכער נישט דאס
רעכט די פערקויפער אויסצולאזען די פערקויפטע נחלאות אין אַבעשטימטען
משך צייט, פלעגן זיך די קויפער שטאנדיג בעהאלטען, ווען זיי האָבען נור
דערשטאקט אז מע וויל זיי אויסקערען וויער געלד און צוריק אַפגעהען דאס
הויז אדער דאס פערלד און פלעגן זיך אזוי לאַנג נישט ווייזען פאר די פער-
קויפער ביז די גענויסע צייט איז איבערגעלאפען, נאך וועלכער די קנייה איז
שוין פערפאלען. פרי די דאזיגע צוויי געזעצן זאלען שטאנדיג בלייבען ביי
זייער מאכט און זאלען פונדעסטוועגען נישט שטערען דאס לעבן פונם
פאלק, האט אינגער קלוגער הנא הלל מתקן געווען, אז דער בלויה וועלכער
וויל בעווארענען, איז זיין געלד זאל איהם שמטה נישט פערפאלען ווערען,
קאן אריינשראנען זייע וועפסלען צום בית-דין פאר שמטה, דעסגלייכען די
פערקויפער וועלכע ווילען אויסלאזען זייער נחלה, קאנען אריינשראנען זייער
געלד, אין אַגענויסער מאסע אין בית המקדש, וועלען זיי שוין זיין זיכער
און וועלען שוין נישט קומען צו קיין היזק.

קאן מען גאר אפילו בריינגען אויף דער מחשבה, אז אונז קלוגער
און געלעהרנטער מאן, ווי הלל, וועלכער איז נאך דערצו געווען נשיא אי-

די סנהדרין, זאל גיט פערשטעקען זיין גרויסען ווערק, אז ער שטעקט
 נעהר הויך ביים גאנצען פאלק און אז ס'איז נישט צו געפינען א צווייטען
 צו-גאיהם אין תורה, חכמה, פרומקייט און גוטע מדות? גענוים האט ער עס
 פערשטאנען, נאר דאס אייגע האט ער גיט געקאנט פערשטעקען: ווי אזוי
 א מענטש קאן מיט דעם אלעמען שטאלצירען. ער פלעגט אפט זאגען: מרבה
 תורה, דער וואס לערנט פיעל תורה, מרבה חיים—דערלאנגערט זיך דערמיט דאס
 לעבען און מוהט דערמיט נאר זיך אליין א מוכה. "מרבה ושיבה"—ווער סע
 געמט צונויף א סך תלמידים צו פיהרען א ושיבה, מרבה חכמה—ערווערסט זיך
 דערמיט מער חכמה, ווייל וויפיעל מע לערנט פון רביים לערנט מען פון תלמידים
 נאך מער, מרבה עצה—דער וואס איז שטאנדיג גרייט יענעם צו העלפען
 מיט ראטה, מרבה תבונה—דורך דעם געוואהנט ער זיך אלסדינג צו מוהן
 מיט פערשטאנד און בעינשוכט, מרבה צדקה—ווער סע מוהט א סך צדקה
 מיט יענעם, מרבה שלום—דער פערשאפט זיך פיעל גליק און פריעדען.
 "קנה שם טוב"—ווער סע האט דורך גוטע מדות פערדיענט א גוטען נאמען,
 קנה לעצמו—האט ער עס נאר פיר זיך אליין געקומען, פיר זיין אייגענעם
 גליק, קנה לו דברי תורה—ווער ס'האט אויף דער וועלט זיך געמאכט
 א גערמאנען פון תורה, אויף איבערצולאזען נאכ'ן טויט, קנה לו חיי
 עולם הבא—דער האט זיך פערדיענט אונשטערקליכקייט—עולם הבא, הכלל
 דער מענטש, ווי גרויס, ווי קלוג, ווי גוט און פרום ער זאל גיט זיין, האט
 ער זיך דערמיט נאר גיט איבערצוגעהקען, ווייל מיט די אלע מעלות מאכט
 ער נור זיך אליין גליקליך, נישט קיינעם.

די דאזיגע חמירה פון אונזער קלוגען און פרומען פגא איז אייגענטליך
 נעהר ריכטיג. דער מענטש האט פלל נישט מיט וואס צו שטאלצירען אקעגען
 אנדערע, ווי הויך ער זאל נישט שטעקען אין מדות און מעלות; געקעקערט
 ביים גראסטען און האכסטען שטאנד דארף ער זיך ערשט גינערניג אראפלאזען
 צו ליעב יענעם און ביי נעדער קליינסטער וואהלמאטיגער זאך זיך אין גאנצען
 מבטל זיין און נאר פערנעסען זיין אייגענעם ווערק. די דאזיגע גרויסע און
 הויכע מעלה געפינען מיר נור אין איין משה רבינו, וועלכען די תורה שטעלט
 אונז פאר מיט די ווארטער: "והאיש משה ענו מאד מפל האדם אשר על פני

ה'אדמה" - דער גרויסער מאן משה האט זיך ווער קליין געהאלטען, אז קיין גראסערער עני איז נישט געווען צווישען אלע מענטשען אויף דער וועלט, און א צווייטען גאך משה רבינו בעגענענען מיר הלל'ן אין ענוות און סכלנות, ווענען וועלכען די לעגענדע געזעהלט אונז מיט די דאזיגע ווארטער:

ס'האט זיך איינקאל איינער געוועט מיט'ן אנדערען אין פיער הונדערט גולדען אז ער וועט דעם בעוואוסטען געדולדיגען פנא הלל ארויסברענגען פון געדולד. - הלל איז שוין דעמאלט געווען גשיא אין די סנהדרין - איינקאל פרייטאג, ווען דער נשיא איז געשטאנען און זיך געוואשען און געקאמט ל'כבוד שבת, איז דער מענטש אריינגעלאפען צו איהם מיט א געפילדער און אהן א שום דרך-אך און האט געשריגען: ווער איז דא דער הלל, ווער איז דא דער הלל?!

דער פרומער פנא איז אבער דערפון גארנישט נחפעל געווארען, ער האט סוף געחאפט אויף זיך א מלבוש און מיט א פרייגדליכען ווייזען מאן זיך צו איהם געווענדעט:

- וואס פערלאנגסטו מיין קינד?

וועהענדיג דאס רוהיגקייט פון הלל'ן, אז ער הויבט גאר נישט אן אויפ-געבראכט צו זיין, האט דער עזות'ניק ביי זיך גערעכנט, אז ער וועט איהם וועניגסטענס דערצערענען מיט אזא פראגע, וועלכע וועט בעריהרען זיין פער-זאנליכקייט, און אזוי ווי ער האט געוואוסט אז דער נשיא איז א געבוירענער פון בבל האט ער זיך צו איהם געווענדעט מיט עזות:

- איך האב געפֿעס צו פראגען.

- פֿרעג, מיין קינד, פֿראג! האט איהם דער פנא פֿרייגדליך געאנטווערט.

- פֿארוואס האבען עס אלע בבליים א זעלכע אונפֿארמיגע קאפ, וועלכע

מע זעהט נישט ביי אנדערע מענטשען?

- דו האסט, מיין קינד, ווער ריכטיג געפֿראגט - האט איהם דער פנא

ערנסטליך געאנטווערט - די סבה דערפון איז, וואס אין בבל זענען נישטא

קיין גענימע אקווערקעס, וועלכע זאלען פֿערשטעהען, ווי אזוי צו געהען

דאס קינד בעט עס ווערט נור וואס געבוירען אויף דער וועלט.

דער מענטש איז ארויסגעגאנגען פֿונ'ם נשיא'ס הויז מיט א פֿערבישערעם

הארץ, זעהענדיג מיט וועמען ער האט צו טהון און אז ס'האלט שוין גאר
ניט נויט, אז ער זאל פערשפיעלען די פיער הינדערט גולדען, אויף וועלכע
ער האט זיך פערנוועט. נור ער האט זיך אָבער נאך נישט אין גאנצען מנאש
געווען און זיך געפרובט דאס צווייטע מאל, דער נאך דאס דריטע מאל
אריינלויפֿען צום נשיא און מיט גרויס חוצפה וויעדער געשריענען:
— וואו איז דאס הלל? וואו איז דאס הלל?

דער פֿרוםער הלל האט זיך אָבער ביי יעדען מאל געהר פֿריינדליך
צו איהם געווענדעט מיט די ווארטער:

— וואס פֿערלאנגסטו, מיין קינד, וואס פֿערלאנגסטו?
און אויפֿן אַנטווערד פון דעם מחוצף-פֿנים, אז ער האט געטוואס צו
פֿראַגען, האט ער איהם וויעדער פֿריינדליך געאַנטווערט:
— פֿראג, מיין קינד, פֿראג!

די פֿראגען ביים צווייטען און דריטען מאל זענען אויך געווען וועגען
זייטיגע וועלטליכע זאכען, איבער וועלכע ס'איז גאר ניט פֿראג געווען.
מע זאל איהם אזוי געאונרוהיגען, הלל האט אָבער מיט זיין חכמה פֿאלד
פֿערשטאנען, אז זענער איז זיך נור מתבונן איהם אריינגעזוכטענען אין דער
הקפֿדה, און האט איהם אויף יעדער פֿראגע גאנץ רוהיג און מיט אַפֿריינד-
ליכער מינע געגריפען אריינטיגען אַנטוועראונג אז זענער האט איהם גע־דלייך
געזאגט, אז ער האט נאך געהר אסך שאלות איהם צו פֿראגען, נור ער
האט מורא, ער זאל איהם נישט דערנענטערן, האט דער פֿרוםער פֿנא איהם
געביטען זיך זענען ביים טיש און זעצענדיג זיך פֿאר איהם, האט ער איהם
גערוהיגט און געזאגט:

— פֿראג, מיין קינד, פֿראג! אלסדיג וואס דו האסט נור צו פֿראגען
קאנסטו פֿראגען.

זענער איז געבליעבען זיצען אַוויילע גאר אהן ווארטער, דערנאך
האט ער מיט אַ טיעפען זיפֿץ פֿונ'ם הארצען זיך באז אַנגערופֿען:
— דו ביסט עס דער, וועלכען מע רופֿט הלל דער נשיא?
— וואס איז דען?

— איך וואלט געוואלט אז סע זאל שוין ביי יעדען מעהר ניט זיין

אזעלכע ווי די ביסט!

— פאר וואס? פאר וועלכען ביסטו דאס אויף מיר אזוי באז מיין קינד? —
דאט איהם הלל פערוואנדערט געפראגט.

— דערפאר וואס דורך דיר האב איך פערלארען א גרויסע סומע געלט —
פיער הונדערט גולדען! — דאט איהם גענוער געאנטווערט אונדז דאט איהם
דערצאהלט וועגען זיין גענועט מיט זיין פריינד אין פיער הונדערט גולדען,
וועלכע ער וועט אצינד איבער איהם פערשפיעלען.

— וואס קאן איך דיר העלפען, מיין קינד? דאט איהם דער גוטער
הלל געאנטווערט מיט חכמות — ווען סע זאל דיר אפילו קאסטען אזוי קאל
פיער הונדערט גולדען, בארף אויך הלל נישט ארויס פון געדולד, אויפגעבראכט
אונדז באז ווערען.

דאט איהר ווען עס איז גענועהען אדער געהאקט, ליעבע לעזער, אזא
מין סבלנות ביי א מענשען וועלכער איז נור א בשר ודם אונדז דאט איהם
זיך א גאלל?

וועגען זיין זעלטענעם געדולד אונדז גרויס חכמה, דורך וועלכע ער
דאט געקאנט אויסשטעהען די גראסטע שגעונות פון מענשען, בכדי זיי
ארויסצופיהרען אויפ'ן אמת'ן, גוטען וועג, דערצאהלט אונדז די לעגענדע
א צופאל צווישען איהם אונדז רביי היידען (די וועלכע דיעגען אפגאטער),
וועלכע זענען געקומען צו איהם, ער זאל זיי מגור זיין, נור מיט אזא
בעדינג, ביי וועלכען נור הלל אליין דאט געקאנט נישט ארויס פון די פליס
אונדז זיי נישט אנועקטרייבען פון זיך מיט שאנד.

— איך וויל ווערען אייר! — איז איינמאל א היידע צו איהם געקומען —
דערצאהלט אונדז די לעגענדע — איך וויל די זאלסט מיר מגור זיין, נור מיט
דעם תנאי, דו זאלסט מיר באלד מאכען פאר א פהן גדול.

— גוט! — דאט איהם דער קלוגער הלל רוהיג געאנטווערט — דו ביסט
זעהר גערעכט, וואס דו ווילסט ווערען א פהן גדול, דאס איז באמת זעהר
א שאנע שטעלע, דו בארשט דאך אבער פרייהער לענגען די תורה פבי די
זאלסט פרייהער וויסען אלסדינג, וואס א פהן גדול מוז וויסען.

דער היידע דאט בארויף באלד מסכים געווען, ער דאט זיך מגור

גענווען און זיך פלייסיג גענומען צום לערנען. נור קומענדיג צום פסוק: "וְהָיָה
הַקֹּהֵן יוֹמָת" - דער פֿרעמדער, וועלכער טרעט צו צו דער עבודה אין בית
המקדש מוז שטארבען. איזער געקומען צו לויפֿען צו הלל'ן און האט איהם
געפֿראגט, ווער ס'ע רעכנט זיך פֿאר א פֿרעמדען צו דער דינסט פֿון אפֿהן
גדול אין בית המקדש. דער פֿנא האט איהם געאנטווערט אז דער מענטש,
וועלכער שטאמט נור נישט ארויס פֿון אהרן הכהן, ער מאג אפֿילו זיין דער
מלך דוד אליין, הייסט ער א פֿרעמדער צו דער פֿהונה און טאר נישט געהן
צו דער עבודה אין בית המקדש. דערהאבענדיג דעם אנטווער, האט זיך
דער גר אליין געמאכט די גראסע פֿארווייפֿע, דערפֿאר, וואס ער איז גאר
אויב נאכריש געווען צו פֿערלאנגען אזא נאך. ווי קומט ער, א געבוירענער
היידע נאך הערצו, וועלכער איז ערשט געקומען, ווי א פֿרעמדער מיטן
פֿאקעל און מיטן נאמען און זיך איינגעפֿעמען איהם אריינגעזעהען אין
פלל ישראל - ווי קומט ער צו וועלען ווערען אפֿהן גדול?

- איך וויל א יוד ווערען! - דערהאלט אונז די לעגענדע פֿונ'ם אנטווער
היידע, וועלכער איז געקומען צום פֿנא-הלל, איך וויל דו זאלסט מיר מגיד
זיין, נור בזה הבנאי, אז דו זאלסט מיר נישט דוללען דעם קאפֿ און נישט צו
געהען די צייט מיטן לערנען די יודישע רעליגיע. איך וויל דו זאלסט מיר
געבאט מאכען מיט דער גאנצער הורה איינערע אין איין מינוט, שטעהענדיג
אויף איין פֿוס!

- גוט האט דער קלוגער פֿנא אויך דעם דאזיגען פֿריינדליך געאנטווערט -
אונזער גאנצע הורה פֿעשטעהט פֿון בייגעטוועגען אין דעם געזעץ, וואס דיר
איז נישט ליעב - זאלסטו דעם אנדערען נישט טהוין, דאס איבעריגע וואס
שטעהט געשריעבן אין דער הורה אחוץ דעם, איז נישט מעהר, ווי א פֿירוש,
א ערקלארונג צו יענעם געזעץ. אויב נור דאס געזעץ געפֿעלט דיר, דארפֿסטו
דאס איבעריגע לערנען אלס ערקלארונג.

דער דאזיגער אנטווער איז נאטורליך דעם היידע געהער געפֿעלען, ער
האט זיך באלד מגיד גענווען און זיך פֿלייסיג גענומען צו לערנען הורה.
דאס דריטע מאל - דערהאלט אונז ווייטער די לעגענדע - איז א
היידע געקומען צום פֿנא מיט דער פֿראגע: וויפֿעל תורות זענען דא ביי

יודע? און אז הלל האט איהם געאנטווערט, אז סע זענען דא צוויי: א געשריעבענע (הורה שבתב), און א מונדליכע (הורה שבעל פה), האט ער זיך אנגערופען, אז אין דער ערשטער - קאן ער גלויבען אבער אין דער אנדערער - נישט און דערום וויל ער, אז הלל זאל איהם מגיד זיין מיט דעם בעדינג, צו גלויבען נור ביי דער געשריעבענער, ביי הורה שבתב.

נום! - האט ער איהם אויך געלאסען געאנטווערט. ער האט איהם מגיד געווען און אנגעהויבען מיט איהם לערנען די הורה שבתב, וועלכע איז איהם געהער געפעלען, נור דער ביי האט איהם הלל לאגיש אויפגע-ווינען, אז די הורה שבתב קאן זיך גיט בעגעהען אהן דער הורה שבעל פה, און מוז דורך איהר ערקלערט ווערען, ווייל פיעל ארטער אין הורה שבתב זענען גיט דייטליך ארויסגעשריעבען און פאדערען ערקלארונג אויסוועניג, און אזוי ווי ער מוז דאך גלויבען אלסדינג, וואס מע וועט איהם ערקלארען אויף די דאזיגע ארטער מוז ער דאך שוין מבילא גלויבען אין הורה שבעל פה.

סאקי די אייגענע גרים - דערצאהלט אונז די לעגענדע - זענען פריהער געקומען מיט ווערע שגעונות, אויף וועלכע אופנים מע זאל זיי מגיד זיין, צום פנא שמאי, וועלכער איז געווען דער אב בית דין פון די סנהדרין. שמאי איז אבער געווען געהער א שטערענגער און גאר אויפציגער סכלן. ער האט זיי אנוועקגעטריבען פון זיך בבבון. אין א צייט ארום, ווען יעדער האט זיך געפיהלט העכסט צופריעדען און גלוקליך אין דער יודישער רעליגיע, אין וועלכער דער גוטער הלל האט זיי אריינגעבראכט, זענען זיי זיך גראד איינקמאל אלע צונויפגעקומען אין אייז ארט און גאכדעם אז זיי האבען זיך צושמועסט און אייגער דעם אנדערען דערצאהלט, ווי אזוי מיט יעדען האט פאסירט, בעת ער איז געקומען זיך מגיד זיין פריהער ביי שמאין און דערנאך ביי הלל'ן, האבען זיי אלע דריי אויפגעהויבען די האנד צום היסעל אונגעלויבט גאט, וואס ער האט זיי אריינגעניגעט דעם געראנק זיך דערנאך ווענדען צו הלל'ן.

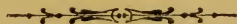
דאס שטרענגע בעהאנדלען פון שמאי - האבען זיי געזאגט - וואלט אונז געקאנט געווען אויף עכצן דערנויטערען פנים עכצנען גליק. און נור

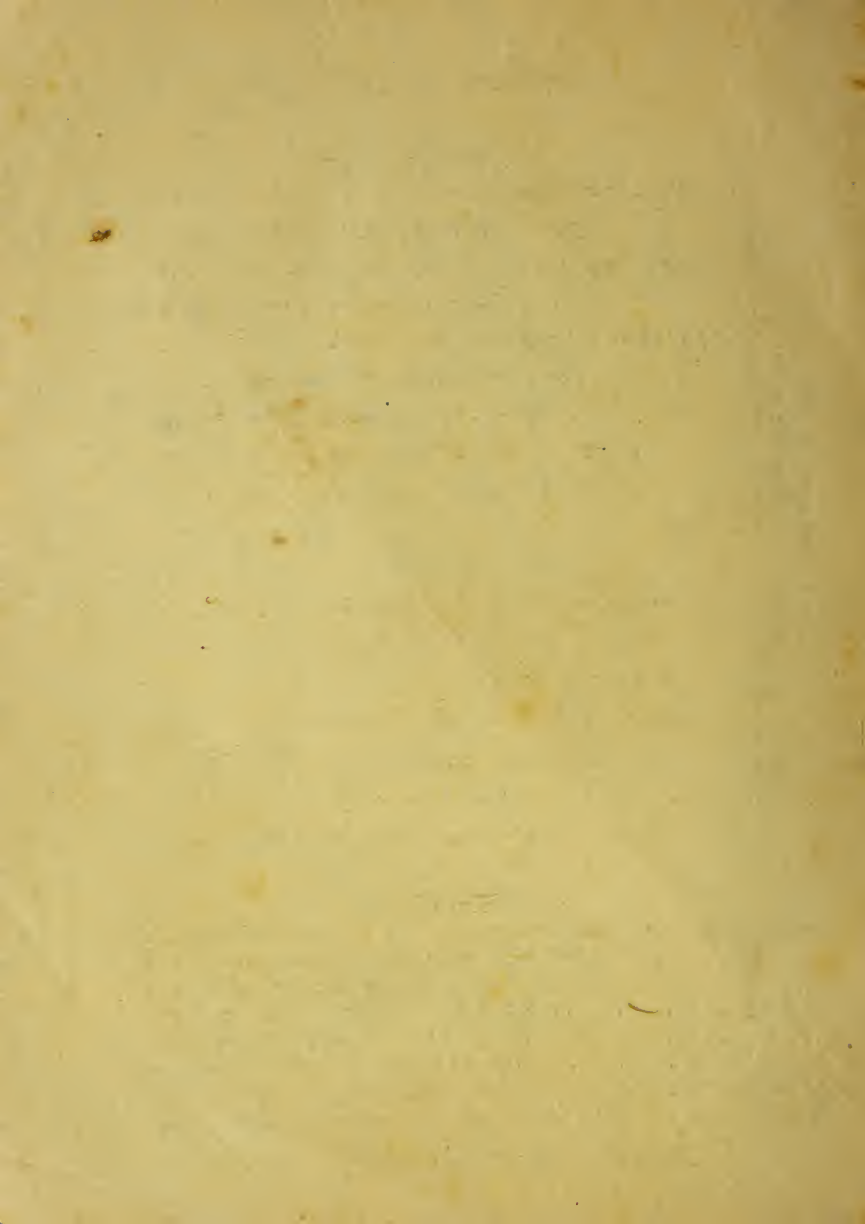
דאס גרויסע גענוות איז פריינדליכקייט פון הלל'ן האט אונז געבראכט אין דער היינער אגדת יודישער אמונה. איינער פון די גרים וועלכער האט געהאט געוואלט ווערען אפגעדולד, איז אריבערגעלאפען צו שמאין איהם איבערצוראשען דערמיט, וואס גיט קוקענדיג דערויף, וואס ער האט איהם פון זיך אונעקגעזאגט בחרפה, איז ער פון דעסטוועגען געווארען אייד און נויסט שוין איצט אליין, אז ער קאן קיין פלז גרול גיט זיין.

ביי אכציג תלמידים האבען געלערענט תורה און חכמה ביי הלל'ן איז געגען דערנאך געווארען די גראסטע לייט אין יענעם דור. דער קלענסטער צווישען זיי איז שוין געווען דער בעריהמסער פרומער תנא רבי יוחנן בן זבאי, וועלכער איז אזוי גרויס געווען, אז ווען מיר זאלען וועלען דערצאהלען אלסדינג, וואס ער האט געטוהן פאר דער תורה און פארן פאלק אין זיין צייט וואלט דערפון געקאנט ווערען אפגעווינדער גאנצער ספר. די אלע תלמידים האבען זיך גערופען מיט'ן נאמען: „בית הלל“ (דאס הויז הלל'ס).

שמאי און הלל - צוויי גרויסע לייט, און אין באראקטער צוויי קאנטראסטען. אזוי ווי הלל איז געווען לעבליך, פריינדליך און אנגרויסער סכלן אקעגען יעדען מעגשען אין דער וועלט, אזוי איז שמאי, פערקערט, געווען ווער שטערנג, באפרייגט און אנגעדולדיג. ער האט אויך, ווי הלל געהאט פיעל תלמידים, וועלכע האבען זיך גערופען מיט'ן נאמען בית שמאי (דאס הויז שמאי'ס). יעדער פון זיי איז שמאי, איינער האט געמאכט יעדער זיין איינפלוס אויף דעם באראקטער פון זיינע תלמידים. ווי הלל, געגען אלע זיינע תלמידים געווען פרידליכע, רהיגע, שטילע און געדולדיגע, האבען זיך דערווייטערט פון יעדער מחלוקת וואס קאן צו גארניט פיהרען. דאס געגען אבער שמאי'ס תלמידים געגען אלע געווען שטערנגע, אנגעדולדיגע, קריגע און דיספוטירער. אנגעוויסע צייט נאכ'ן טויט פון שמאי און הלל געגען געווען גרויסע קריגע און מחלוקת צווישען זייערע צוויי פארטייעס תלמידים, די בית שמאי און די בית הלל; נור אלע חכמים, בפרט דאס פאלק האבען ערקאנט, אז די הלכה בלייבט אזוי ווי די בית הלל, ד. ה. אז מ'איז מחויב פאלגען און טוהן אלסדינג, לויט די בית הלל האבען געלערענט,

ווייל זייער לעהרע איז דורכאויס לאגיש און איינשטימיג מיט דעם לעבען.
 ס'איז שוין אנגעהן פון צוויי טויזענד יאהר אריבער ונט דער דאזיגער
 גלאנצענדער שטערן איז אונז אונטערנעמאנען, אבער זיינע לעכטיגע
 שטראהלען הארען נאך ביז היינטיגען טאג נישט אויף צו בעלייכטען דעם
 וועג, ווייזן נור מיר קעהרען און ווענדען זיך, און זיין העלע שוין בעגלייטעט
 אונז אויף יעדען שריט און מריט. און אז מיר הארען פון אנדערע דאס
 שאנע פֿרעדיגען וועגען הומאניטאט (מענשליכקייט), טאלעראנץ (גערולד)
 און פילאנטראפיע (מענשענליעבע), קאנען מיר מיט שטאלץ אויפהויבען
 דעם קאפ און מיט א שמויבעל זיך אָנרופֿען איינער צום אנדערען: איהר
 האַרט? ביי זיי איז דאס נאר אַ נייגעפונגענע אַמעריקא, אַ נייגע מאַראל־לעהרע.
 און מיר ווייסען דערפון שוין גאנץ לאנג און לערנען עס נאך אין די קינדירשע
 יאהרען אין חדר שוין צוויי טויזענד יאהר, ביי אונזער פֿרומען, גערולדיגען
 און קלוגען זיידען ה'לל.

יַעֲזֹר נָא' קִמְצֵלֶנָּה

אייגענע אויסגאבע :

- (12) משיח'ס צייטען א ציוניסטישער ראכאן 2 העפט — ש'לום עליכם.
 (3) ביז וואנען וועלען יודען זיין אין גלות? — פ'לי.
 (4) פראפעסאר שפירא (ביאגראפיע) — וויערניקאווסקי.
 (5) מאקס נאדווי'ס רעדע אין בערלין — מק'ל.
 (6) וואס מיר זענען אונז וואס פון אונז וועט ווערען? — ראבניצקי.
 (7) רבנו שמואל מאהליבער (ביאגראפיע) — מק'ל.
 (8) דער צווייטער ציוניסטען-קאנגרעס — מק'ל.
 (9-10) יודיש בלוט אויף ארפואה 2 העפט — פ'לי.
 (11-12) יודישע קינדער 2 העפט — א. אביון.
 (13) די יודישע באנק — מק'ל.
 (14) על הנסים, א רעדע אויף פורים — פ'לי.
 (15) רש"ל (על-עטמעיט-הייבונג) — ש. א. האראדעצקי.
 (16) בלעט'לעך געשיכטע (I דער צווייטער חורבן).
 ד"ר נ. בירנבוים.
 (17-18) על שפעות-ציוני 2 העפט, — י. וויערניקאווסקי.
 (19) דון יוסף נשיא — יוסף קלוזנער.
 (20) תלל הזקן — ת. א. מושקאט.
 (21) וואו איז אונזער עולם? — רב-יוד.

פרעמדע אויסגאבען :

1	צו ברידער ציגיסטען , צוויי רעדען פון מקל אונ פלי	פרייז 5 קאפ.
2	איין וואס בערארפען יודען א לאנד ? " שלום עליכם	" 8
3	צו אונזערע שוועסטער אין ציון	" 8
4	וואס דארפען מיר , פון א. ל. זיידמאנן .	" 10
5	על ציון ועל מקראה , שפ"ר .	" 15
6	רעיונות ע"ד הקונגס , עהרענספרייז	" 15
7	לוח אחיאסף תרנ"ט 1 רוח"ב, מבוך הדר	1,40 רוח"ב.
8	הגן , מאסף לחכמת ישראל , האראדעצקי .	" 75 קאפ.